

Filippus – en praktisk människa som räknade ihop kostnaderna

Predikan för 22:e juli 2001

Text: Johannes 14:6-15

Han var inte så färgstark som vissa andra av de tolv lärjungarna. Han var jude, han hade ett grekiskt namn, och han kom från Betsaida vid Galileiska sjön. Han var stabil och höll sig till sunt förnuft och försiktig beräkning. Man kan läsa hela Bibeln och ändå känna att man vet lite om honom.

Men om vi noga studerar Bibeln upptäcker vi att, fastän Filippus bara talade fyra gånger, framträder hans personlighet. Vi tycker om honom kanske därför att han var lik så många av oss idag. Han var Herr Typisk Kristen Människa.

Idag i vår sommarserie om Apostlarnas liv och gärningar, träffar vi Filippus – en praktisk människa som räknade ihop kostnaderna. Först kommer vi att undersöka HÄNDELSER SOM VISAR HANS PRAKTISKA METOD ATT ANGRIPA SAKER. Sedan ser vi RESULTATEN EFTERSOM JESUS VÄLSIGNADE HANS TROSFUKTER.

Filippus är bara ett namn på listan, en av de 12 lärjungarna. Men ni vill kanske betvivla mig om det eftersom ni kommer ihåg händelsen i Apostlagärningarna 8 när den etiopiske hovmannen satt i sin vagn på väg hem och läste profeten Jesaja. Filippus gick fram till vagnen och frågade den etiopiske om han förstod vad han läste. Sedan förklarade han att Jesaja skrev om Jesu lidande och död. Jesaja hade skrivit att Vi gick alla vilse som får, var och en gick sin egen väg – vi alla är syndare och vi förtjänar Guds straff, men, Jesaja fortsatte, all vår skuld lade Herren på honom – på Frälsaren. Filippus förklarade att Jesus dog på korset för att betala vår syndaskuld och han uppstod ur graven vid påskdagen som bevis på att vi nu rättfärdigas och kommer också att uppstå ur graven för att leva evigt i Himlen. Kommer ni ihåg den etiopiske mannens reaktion? "Se, här finns vatten. Vad hindrar att jag blir döpt?" Filippus döpte honom omedelbart. Alla av oss kommer ihåg denna välkända händelse i Bibeln, inte sant? Men denne Filippus var inte samme Filippus som var lärjunge och apostel. Filippus i Apostlagärningarna 8 var Filippus Evangelisten, Filippus de Goda Nyheternas predikare. Han var en av de sju församlingstjänare som valdes för att ta hand om Jerusalem församlingsaffärer så att Apostlarna kunde ägna sig åt bönen och åt ordets tjänst. Men glöm Filippus Evangelisten. Vi studerar Filippus Aposteln – en annan person.

Kanske inrotades praktiskhet i Filippus som liten av hans föräldrar. Fastän han var en jude som bodde i en judisk stad, hade Filippus föräldrar gett honom ett grekiskt namn – och, kan ni tänka er, den dåvarande romerska härskarens namn. "Låt oss vara praktiska" tänkte kanske hans föräldrar. "Vi bor i ett romerskt välde; Grekiska är Romarrikets språk; Filippus

tetrarken är vår landshövding. Dessutom är han i stort sett en god härskare; han behandlar oss rättvisligen. Låt oss glömma fanatisk sionism och vara praktiska."

Oavsett om praktiskhet inrotades i Filippus av hans föräldrar eller inte, upptäckte man med säkerhet praktiskhet i honom som vuxen. Lärjungen Filippus talade bara fyra gånger i Bibeln. Och alla fyra gav bevis på hans tendens att vara en praktisk människa som räknade ihop kostnaderna.

Den första gången när vi träffar Filippus var dagen efter det att Jesus hade kallat sina första efterföljare, Andreas och Petrus. Jesus fann Filippus och sa till honom: Följ mig! Denna gång tvekade Filippus inte. Han packade ihop sina ägodelar och började följa Jesus. Det nästa steget var oundvikligt. Filippus fann Natanael, Tolomeus son, och sa till honom: "Den som Mose har skrivit om i lagen och som profeterna har skrivit om, honom har vi funnit, Jesus, Josefs son, från Nasaret." Observera att Filippus var en god Lutheran. Han tog Natanael direkt till Bibeln och grundade sitt vittnesbörd och sin tro på den Heliga Skriften. "Vi har funnit Frälsaren vars anländande de Gammaltestamentliga skrivarena Mose och profeterna skrivit om," sa han.

Natanael skrattade på grund av ordet 'Nasaret'. Kan något gott komma från Nasaret? frågade han. Filippus förbluffades kanske av sin väns hån och skratt. Men bara ett ögonblick, sedan svarade han i sitt praktiska sätt: Kom och se!

Vi vill också bli missionärer som delar Frälsaren med andra. Filippus visar oss en enkel, praktisk plan för våra missionsansträngningar. Inbjud andra att Komma och se! Kanske kan vi inte besvara alla deras invändningar. Men vi kan säga: "Kom med mig nästa söndag och upplev gudstjänsten med mig. Kom med mig till ett Bibelstudium." Erbjud att skjutsa dem eller att träffa dem på parkeringsplatsen.

Vi lever i vår världs sista dagar. Vi spekulerar inte över precis när slutet kommer, men vi vet att Bibeln är sann när den säger: Ty frälsningen är oss nu närmare än då vi kom till tro (Rom 13:11). Bibeln talar om de sista dagarna inte för att vi ska gripas av panik, men för att skapa i oss känslan att vårt kristna liv och vittnesbörd är viktiga. Att sprida Jesu Goda Nyheter och att inbjuda andra att komma och se är mycket viktiga under dessa sista dagar. Vi kommer kanske inte att få en andra chans.

Det är möjligt att vara försiktig och förberäknande. Det var en dag vid sjön, en dag när folkskaran hade blivit större och större tills det fanns fler än fem tusen människor där för att lyssna på Jesus (Joh 6). Jesus vände sig till Filippus och frågade honom: "Var skall vi köpa bröd så att dessa får något att äta?" Bibeln fortsätter: ⁶Det sade han (Jesus) för att pröva honom. Det var en prövning som Filippus inte godkände. Han stammade: "Bröd för två hundra denarer räcker inte för att alla skall få ett stycke var." Han tänkte troligen en sak till: "Vi har inte tillräckligt med pengar." Har ni någonsin undrat över det exakta svaret som Filippus gav? Det kommer att kosta två hundra denarer – 200 dagars lön, beräknade han. Det var ganska precis. Johannesevangeliet anspelar på svaret. Filippus hade tänkt på det en stund och beräknade kostnaderna. Johannes berättar att Jesus ställde frågan först när folkskaran kom. Sedan senare på dagen när han slutade att undervisa kom frågan igen. Jag föreställer mig att Filippus beräknade kostnaderna hela dagen. Och varje gång tio eller femton människor gick fram adderar han en denar till summan.

Jesus själv visste vad han skulle göra. Förstås visste Jesus vad han planerade att göra. När tiden var rätt, tog Jesus en pojkes lunch som bestod av fem kornbröd och två fiskar och ökade den för att mätta de fem tusen. Filippus kände sannolikt skam när han såg Jesu under. Han skämdes över sin svaga tro. "Jag skulle ha vetat" trodde han. "Varför svarade jag inte honom, 'Herre, det är ett problem vad oss beträffar, men det är inget problem för dig.' Varför hade jag inte sådan tro?" Filippus tittade på massan och på problemet, och han glömde Kristi makt.

Nästa gång som Skriften berättar om Filippus var det på påskveckans tisdag (Joh 12). Vissa Greker, människor som var utlänningar och främlingar, kom fram till Filippus. Herre, vi vill se Jesus, sa de. Kanske sökte de särskilt efter "We wish to see Jesus," Filippus därför att han hade ett grekiskt namn. Filippus var inte säker på att det var en bra idé att tillåta utlänningar ha tillträde till Jesus. Han behövde tänka på det en stund. Det fanns många praktiska hänsyn att tänka på. "Kanske är det bättre om vi inte oroar Herren. Han har mycket att tänka på. Dessutom har han stora problem med de judiska ledarna nu. Den saken skulle inte bli bättre om Jesus öppet förbröder sig med främlingar." Filippus tänkte på praktiska problem; han såg de möjliga sociala och politiska komplikationerna; och han tvekade att göra något. Men det var lovvärt att han frågade vad andra tyckte. Det var också lovvärt att, när Andreas sa: "Förstås kommer vi att ta dem med till Jesus," samtyckte Filippus.

Det finns en ytterligare en händelse: Jesus och hans lärjungar samlade sig i det Övre Rummet på Skärtorsdagskvällen (Joh 14). Det var natten när Jesus blev förrådd. Hans död skulle komma strax. Jesus talade om sin Fader som han skulle återgå till. Jesus talade om de många rummen i Faderns hus som han kommer att bereda för dem som tror på honom. Plötsligt avbröt Filippus honom: "Herre, låt oss få se Fadern, så räcker det för oss." Allt som hade hänt under tre år var inte nog. Filippus praktiska natur ville ha ett bevis till. En praktisk natur har ett visst värde, men när det gäller Filippus täckte denna natur också över svagheten i hans tro.

Jesus sa att det var viktigt att vara praktisk. Om någon av er vill bygga ett torn, sätter han sig då inte först ner och beräknar kostnaden för att se om han har råd att slutföra bygget? ²⁹Annars, om han har lagt grunden men inte kan bygga färdigt, är det fara värt att alla som ser det kommer att håna honom (Lk 14:28-29). Jesus talade om kostnaden att vara hans lärjunge och han sa att lärjungeskap betyder att man sätter Jesus först. Ingenting – inte pengar, inte familj, inte rekreation, inte jobb – inget får vara dyrbarare för oss än vår Frälsare. Att vara praktisk och lite försiktig hjälper oss att se fallgropar och undvika dem.

När vi har sagt det, är motsatsen lika sann. Guds Rike kräver tro och mod. Vi behöver tro på Guds makt att stödja, stärka och hjälpa oss. Vi behöver tro och lita på att för Gud är allting möjligt (Mat 19:26). De kristna tjänar Gud bäst när de kommer ihåg att de inte är ensamma, men de är medarbetare till den levande Guden. Filippus tittade på massan och problemet och glömde helt Guds makt. Låt oss inte göra samma fel när vi planerar hur vi ska tjäna Herren med vår tid, våra talanger, vår energi och våra offergåvor.

Filippus praktiska natur yttrade sig i vissa fall som en svaghet i tron. Men verklig tro fanns också där. Nu kommer vi att titta igen på de fyra händelserna som vi har studerat och att se **RESULTATEN EFTERSOM JESUS VÄLSIGNADE HANS TROSRUKTER.**

Natanael ryggade för Filippus inbjudan i början. Men Natanael kunde inte motstå de enkla orden: Kom och se! Natanael kom, kallades till tron av Jesus, och blev en av de tolv i den elitgrupp som vittnade Jesu hela treåriga verksamhet. Då predikade han till världen om vad Jesus hade gjort. Utan tvivel hänvisade Natanael människorna till Bibeln och erbjöd dem att kolla Jesu Goda Nyheter med vad Bibeln sa.

Jesus tog pojakens picknick lunch och mättade de 5 000 hungriga människorna.

Grekerna träffade sin Frälsare. Inget mer sägs om dessa Greker i Bibeln. Deras kommande till Jesus var det som var viktigt, inte deras konversation. Jesus hade inget olikt budskap till dem jämfört med budskapet till judarna. Viktigast är att detta budskap ämnas också för Grekerna – för främlingarna. Jesus dog för alla människor – för hela världen. Som Jesus själv sa: när jag har blivit upphöjd från jorden skall jag dra alla till mig (Joh 12:32).

Då har vi Filippus fråga när Jesus sa: Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig. Nå, denna fråga ledde till mer undervisning av Jesus och gav oss vackra löften som: Amen, amen säger jag er: Den som tror på mig skall utföra de gärningar som jag gör, och större än dessa skall han göra, ty jag går till Fadern (Joh 14:11-12).

Bibeln säger att, innan Jesus mättade de 5 000, visste han själv vad han skulle göra. På samma sätt kan vi ha förtroendet att Gud planerat varje händelse när Filippus praktiska, för försiktiga natur visade sig. Och i varje situation utförde Gud sina goda ändamål. Det händer i våra liv också. Jesus lovar: Jag är vinstocken, ni är grenarna. Om någon förblir i mig och jag i honom, bär han rik frukt, ty utan mig kan ni ingenting göra (Joh 15:5).

Filippus följde troget och tjänade Herren, även om han ofta behövde en lätt knuff åt rätt håll. Han är som de många trogna församlingsmedlemmarna vilkens praktiska natur ryggat för nya idéer eller projekt, men, när beslutet väl fattats, arbetar de minst lika hårt som någon annan för att fullborda det så att Gud förhärligas. Ni och jag kanske inte handlar klart och beslutsamt i våra personliga liv heller, men Gud ger oss lätta knuffar åt rätt håll genom sitt Ord och sina sakrament. Sedan välsignar han våra trosfrukter.